

Prejudiciālais jautājums

Vai Direktīvas 2012/29/ES⁽¹⁾ 16. pants, 18. pants un 20. panta b) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz noziegumā cietušo personu no jauna iztaujāt tiesā ar mainītu sastāvu, ja viens no tiesas procesa dalībniekiem saskaņā ar KPK 511. panta 2. punktu un KPK 525. panta 2. punktu (kā tie pastāvīgi interpretēti augstāko tiesu iestāžu judikatūrā) nedod piekrišanu nolasīt to paziņojumu protokolus, kurus tā pati cietusī persona jau sniegusi saskaņā ar sacīkstes principu citam iztiesāšanas sastāvam tajā pašā tiesas procesā?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/29/ES (2012. gada 25. oktobris), ar ko nosaka noziegumos cietušo tiesību, atbalsta un aizsardzības minimālos standartus un aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2001/220/TI (OV L 315, 57. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 22. janvārī Eiropas Komisija iesniedza par Vispārējās tiesas (otrā palāta paplašinātā sastāvā) 2017. gada 10. novembra spriedumu lietā T-180/15 *Icap plc u.c./Eiropas Komisija*

(Lieta C-39/18 P)

(2018/C 142/35)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieces

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji: T. Christoforou, V. Bottka, M. Farley, B. Mongin)

Pārējās lietas dalībnieces: *Icap plc*, *Icap Management Services Ltd*, *Icap New Zealand Ltd (ICAP)*

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt spriedumu (tā 281.–299. punktu un rezolutīvo daļu), ciktāl ar to ir atcelti apstrīdētā lēmuma 2. pantā noteiktie naudas sodi;
- noraidīt ICAP prasības Vispārējā tiesā piekto un sesto pamatu attiecībā uz naudas sodiem un piespriest ICAP atbilstošus naudas sodus, piemērojot savu neierobežoto kompetenci;
- piespriest ICAP atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus šajā instancē un pielāgot tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē, lai tie atbilstu šīs apelācijas sūdzības iznākumam.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija balsta savu apelācijas sūdzību uz šādu vienu vienīgu apelācijas pamatu:

Komisija apgalvo, ka spriedumā lietā T-180/15 *Icap plc u.c./Komisija*, EU:T:2017:795, Vispārējā tiesa ir kļūdaini piemērojusi Tiesas judikatūru saistībā ar pamatojumu, kāds tiek prasīts nosakot naudas sodus. Vispārējās tiesas spriedums ir novirze no vadošā judikatūras sprieduma lietā C-194/14 P, AC *Treuhand/Komisija*, EU:C:2015:717, 66-68. punkts, un ar to Komisijai ir uzlikts stingrāks pienākums norādīt pamatojumu sīkākās detaļās attiecībā uz metodoloģiju, kāda ir izmantota aprēķinot uzliktos naudas sodus par LESD 101. panta pārkāpumu, it īpaši, ja tiek piemērots Pamatnostādņu par naudas sodiem 37. punkts. Komisijas apelācijas sūdzība ir vērsta uz to, lai novērstu smagās Vispārējās tiesas pieļautās kļūdas tiesību piemērošanā, ar kurām, ja tās tiktu pieņemtas, tiktu nodarīts kaitējums Komisijas spējām noteikt piemērotus naudas sodus tā, lai tie būtu pietiekami preventīvi. Šī mērķa sasniegšanai ir būtiski svarīgi, lai pienākums norādīt pamatojumu tiktu pareizi izpildīts atbilstoši prasībām, kādas ir atgādinātas lietās C-194/14 P, AC *Treuhand*, 68. punktā. Turpretī stingrāks pienākums norādīt pamatojumu naudas sodiem, ietverot apspriedes iestādes iekšienē un aprēķinus starpposmos, aizskar Komisijas rīcības brīvību tai nosakot naudas sodus, ieskaitot gadījumus, kad tā balstās uz Pamatnostādņu par naudas sodiem 37. punktu. Šis pēdējais minētais punkts ir domāts tieši tādēļ, lai Komisija varētu atkāpties no Pamatnostādņiem par naudas sodiem nestandarta gadījumos, piemēram, tai piemērojot naudas sodus starpniekiem. Kā to ir atzinušas Savienības tiesas, Komisijai ir nepieciešams saglabāt savas novērtējuma pilnvaras un rīcības brīvību nosakot piemērotus naudas sodus.